

Hồi 25

Lưỡng Đắc Tâm Cơ

Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đi trước dẫn đường, thuận theo tiểu lộ đi chừng hai dặm thì hai lão dừng bước trước một ngôi miếu hoang. Cả hai cung kính cúi người nói:

- Bẩm phu nhân, có khách quý đến.

Giọng của Bạch Như Băng từ trong ngôi miếu hoang truyền ra:

- Là vị khách quý nào giá lâm vậy,

Sa Ngũ Nương tiếp lời:

- Phu nhân, là Sa lão thân đây

Bạch Như Băng "a" một tiếng rồi nói:

- Thì ra là Lãnh Diện Từ Tâm Sa ...

Bà ta bỏ bớt hai chữ Dạ Xoa

Sa Ngũ Nương nói:

- Phu nhân quá yêu, chính là Sa Dạ Xoa năm xưa đây

Bạch Như Băng nói:

- Cho phép Bạch Như Băng cung nghênh !

Lời dứt thì người cũng xuất hiện, Bạch Như Băng đứng giữa cửa ngôi miếu hoang, sau lưng bà ta là Thượng Quan Phụng bên trái và Bạch Tố Trinh bên phải.

Bạch Như Băng mỉm cười, nói:

- Sa bà bà cách biệt đã mười mùa đông rồi ...

Sa Ngũ Nương cất lời nói:

- Phong tư của phu nhân cũng không kém năm xưa, dung nhan vẫn tuyệt thế như trước, thật đáng chúc mừng !

Bạch Như Băng mỉm cười, nói:

- Lão bà bà quá khen, lẽ nào không thấy tóc của Bạch Như Băng đã điểm sương ...

Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói:

- Lão thân này cũng da mồi tóc rụng hơn.

Lời dứt thì hai người nhìn nhau cười, không khí rất hòa hoãn vui vẻ,

Bạch Như băng bước ra khỏi cửa miếu và nói:

- Sau mười năm, bây giờ gặp lại cố nhân, thật là chuyện đáng cao hứng, vậy mà lâu nay nghe võ lâm đồn đại Sa bà bà đã ...

Sa Ngũ Nương cười cười, nói:

- Lão thân cũng từ trong đất bò ra đấy.

Song phương lại một phen nhìn nhau cười vui vẻ.

Bạch Như Băng nhìn qua Hoa Anh, Hoa Ngọc và nói:

- Kim đồng ngọc nữ, tiên lộ minh châu, long phụng trong người, chẳng hay Sa bà bà thu nhận hai vị đồ đệ này từ bao giờ vậy ?

Sa Ngũ Nương nói:

- Lão thân đâu có phúc phận to như vậy. Nhị vị này là thiếu chủ và cô nương của lão thân, tức là ái nữ và ái tử của Thần Châu Nhất Kiếm Hoa đại hiệp

Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi nói:

- Thì ra là lệnh ái và lệnh lang của Hoa Thần kiếm, thảo nào cả hai đều kỳ phong tuyệt mạo như vậy, nếu Bạch Như Băng đoán không sai thì nhị vị đây đã đắc truyền toàn bộ y bát của Hoa thần kiếm.

Hoa Anh mỉm cười, nói:

- Bạch tiền bối quá khen Ngọc đệ !

Cả hai lập tức bước lên trước hành đại lễ.

Bạch Như Băng khoát tay miễn lễ và nói:

- Nói ra cũng chẳng phải xa lạ, lệnh tôn vẫn khỏe chứ ?

Hoa Anh đáp:

- Đa tạ tiền bối gia phụ vẫn bình an.

Bạch Như Băng còn định nói nữa, nhưng Sa Ngũ Nương nhìn ra phía sau bà ta và nói:

- Phu nhân, nhị vị cô nương diễm tuyệt này là ...

Bạch Như Băng nói:

- Một là tiểu nữ, một là bạn thân của tiểu nữ, Trình nhi, mau tham kiến Sa bà bà đi.

Bạch Tố Trình và Thượng Quan Phụng liền bước tới trước hành lễ, sau đó hai vị cô nương xinh đẹp này quay sang làm quen với Hoa Anh.

Bạch Như Băng nhìn Sa Ngũ Nương và nói:

- Sa bà bà đột nhiên giá lâm, chắc là có điều chi chỉ giáo ?

Sa Ngũ Nương cười cười nói:

- Trước tiên là lão thân đến vấn an, sau là muốn thương lượng với phu nhân một chuyện.

Bạch Như Băng nói:

- Vấn an thì không dám nhận, còn thương lượng thì xin Sa bà bà cứ nói, nếu tòng mệnh được thì Bạch Như Băng không gì không tòng mệnh.

Sa Ngũ Nương nói:

- Phu nhân nói vậy khiến lão thân không tiện hé môi rồi.

Bạch Như Băng nói::

- Là chỗ quen biết xưa cũ, đôi bên không xa lạ gì nhau, Sa bà bà hà tất phải khách khí như vậy ?

Sa Ngũ Nương nói:

- Không phải lão thân khách khí, chỉ có điều đây là một thỉnh cầu không phải lẽ.

Bạch Như Băng nói:

- Dù là chuyện gì thì cũng có thể thương lượng mà, xin Sa bà bà cứ nói

Sa Ngũ Nương do dự một lát rồi nói:

- Đã vậy thì lão thân xin nói thẳng

Ngừng một lát bà ta mới hỏi:

- Nghe nói Hạ Hầu Lam đã bị phu nhân cầm giữ ?

- Không sai ?

Bạch Như Băng gật đầu, nói:

- Đích thị là có chuyện này !

Vừa nghe nhắc đến Hạ Hầu Lam thì ba vị cô nương đang trò chuyện thân mật đều im lặng và quay sang bên này lắng nghe

Sa Ngũ Nương vội nói:

- Nói vậy Hạ Hầu Lam hiện phải ở trong ngôi miếu này ?

- Không ?

Bạch Như Băng nói:

- Hắn không có trong miếu, thực lòng mà nói ta cũng không biết hắn đang ở đâu.

Sa Ngũ Nương ngớ người rồi ngạc nhiên hỏi:

- Phu nhân nói vậy nghĩa là sao ?

Bạch Như Băng nói:

- Không giấu gì Sa bà bà, hắn đã thoát đi từ trong tay ta.

Sa Ngũ Nương kinh ngạc hỏi lại:

- Hắn thoát đi từ tay phu nhân ư ? Sao có thể như vậy được ? Nghe nói hắn đã mất hết công lực, đã vậy thì làm sao có thể ...

- Sự thực là như vậy !

Bạch Như Băng nói:

- Đó là chuyện xảy ra ở Thái Bạch Lâu

Kế đó bà thuật lại chuyện ở Thái Bạch Lâu

Nghe xong, Sa Ngũ Nương chau mày, trầm ngâm mà không nói gì.

Bạch Như Băng nói tiếp:

- Nếu Sa bà bà không tin thì cứ hỏi vị bạn thân của tiểu nữ, cô ta là Thượng Quan Phụng - là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam

Thượng Quan Phụng đỏ mặt, Sa Ngũ Nương sững người, Hoa Anh biến sắc, Hoa Ngọc nhìn qua Thượng Quan Phụng và buột miệng nói ?

- Cô ... cô nương là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam ... Hình như tại hạ từng gặp nhị vị trong một khách điểm ở Câu Cốc

Thượng Quan Phụng gật đầu nói:

- Không sai, Hoa thiếu hiệp !

Hoa Ngọc vỗ tay, nói:

- Thảo nào tại hạ thấy nhị vị quen quen, thì ra ...

Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Vậy thì người mà vị Thân Chính Nghĩa - đại ca của tại hạ nói là vị Thượng Quan cô nương này rồi.

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên nói:

- Cái gì, thiếu hiệp cũng biết vị Thân Chính Nghĩa đó à ?

Hoa Ngọc nói:

- Sao lại không biết, tại hạ làm quen với hấn trong nộ tửu quán ở Mạt Lăng Quan, một mình hấn đẩy lui mấy chục cao thủ của các phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc, công lực cao tuyệt Ta vốn muốn giúp một tay nhưng không có cơ hội xuất thủ, chính hấn nói cho tại hạ biết Hạ Hầu Lam còn có một vị hồng nhan tri kỷ

Đột nhiên như nhớ ra điều gì, chàng nhìn qua Hoa Anh rồi buột miệng kêu lên:

- Tỉ tỉ ...

Hoa Anh đỏ mặt nàng vội nói:

- Sa nương đang nói chuyện với Bạch tiên bối, người quấy rầy gì thế, mau lui ra sau

Hoa Ngọc ngớ người, chàng nói:

- Tỉ tỉ, đệ chỉ vì tỉ tỉ ...

Hoa Anh trừng một một cái, Hoa Ngọc vội bế khẩu lui bước. Chỉ có Thượng Quan Phụng lưu ý tình hình này, bất giác nàng liếc nhìn Hoa Anh hai ba lần. Hoa Anh cũng là một

cô nương thông minh tuyệt đỉnh nên đầu thế không biết, nhất thời nàng hồ thẹn đến độ hận không có kẻ hở để chui xuống đất cho xong

Cùng lúc, Sa Ngũ Nương cũng để ý đến Thượng Quan Phụng

Chợt nghe Bạch Như Băng nói:

- Thân Chính Nghĩa đẩy lui mấy chục cao thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang và Bát Quy cốc, Hiên Viên Cực, người này là ai, người có biết không ?

Hiên Viên Cực vội đáp:

- Bẩm phu nhân, chính là vị bằng hữu của Thượng Quan cô nương

Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi nói:

- Thì ra là hấn, ta vốn nhìn thấy công lực của hấn không tệ, nhưng không ngờ hấn lại có thể

Bà ngẩng đầu lên và nói tiếp:

- Xem ra ta đã đánh giá thấp hấn rồi, chỉ có điều sao ta không biết trong võ lâm xuất hiện một nhân vật như thế từ bao giờ.

Bà nhìn qua Thượng Quan Phụng và mỉm cười, nói:

- Thượng Quan cô nương có thể cho ta biết thêm một chút về hấn không ?

Thượng Quan Phụng hơi kinh hoảng, nàng vội nói:

- Tiền bối, tiểu nữ cũng chỉ vừa quen biết hấn không lâu.

Bạch Như Băng nói:

- Nói vậy, Thượng Quan cô nương cũng biết về hấn không nhiều ?

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói:

- Đúng vậy tiền bối !

Bạch Như Băng không hỏi thêm, bà quay sang nói với Sa Ngũ Nương:

- Sa bà bà hỏi đến Hạ Hầu Lam là ...

Sa Ngũ Nương tiếp lời:

- Hấn đã không còn trong tay phu nhân thì lão thân cũng chẳng muốn nói làm gì nữa.

Bạch Như Băng nói:

- Sa bà bà, chúng ta không phải người ngoài, việc gì phải ngại chứ ?

Sa Ngũ Nương hơi do dự, Hoa Anh vội vàng nháy mắt với bà ta, điều này lại lọt vào mắt Bạch Như Băng; bà ta mỉm cười, nói:

- Sa bà bà đã có điều gì khó nói thì ...

Sa Ngũ Nương cắt lời, nói:

- Cũng chẳng có gì, lão thân muốn thương lượng với phu nhân, xin phu nhân giao Hạ Hầu Lam cho lão thân đưa về Tị Trần Sơn Trang

Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi mỉm cười, hỏi:

- Không lẽ hấn đắc tội với vị nào ở Tị Trần Sơn Trang ?

Sa Ngũ Nương nói:

- Không phải thế, mà là ...

Bà ngẩng đầu lên và đổi giọng nói:

- Phu nhân, phần tiếp theo lão thân không tiện nói rồi

Bạch Như Băng gượng cười, nói:

- Đáng tiếc là hấn đã thoát khỏi tay ta, nếu không ta nhất định sẽ ...

Đột nhiên trong mắt Sa Ngũ Nương lấp lánh hàn quang, bà kêu lên:

- Ngọc nhi, chúng ta mắc lừa tiểu tử đó rồi

Bà giậm chân và nói tiếp:

- Lão thân ta sống đến chừng này tuổi, không ngờ bây giờ lại lật thuyền trong khe nước cạn

Hoa Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Sa nương nói cái gì ? Tiểu tử nào, mắc lừa ai ?

Sa Ngũ Nương trừng mắt, nói:

- Người thật hồ đồ !

Bà thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Cũng không thể mắng người được, ngay cả lão thân cũng bị người ta qua mặt huống hồ là người ? Thuật giả vờ của tiểu tử đó cũng quá cao minh, Ngọc nhi, ta nói tiểu tử Thân Chính Nghĩa đó chính là Hạ Hầu Lam.

Lời này vừa xuất thì mọi người đều kinh ngạc, đặc biệt là Thượng Quan Phụng.

Hoa Ngọc ngạc nhiên nói:

- Sa nương, hấn là Hạ Hầu Lam sao ? Không thể ...

- Sao lại không thể ?

Sa Ngũ Nương nói:

- Hấn biết quá nhiều chuyện, mà còn đeo mặt nạ đặc chế, ta vốn nói một người như vậy thì không thể có khuôn mặt khó coi như thế

Chợt nghe Bạch Như Băng nói:

- Sa bà bà cho rằng Nhân Chính Nghĩa là Hạ Hầu Lam à ?

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:

- Không sai, không sai, hấn chính là ...

Bạch Như Băng tiếp lời:

- Sa bà bà quên rồi sao ? Công lực của Thân Chính Nghĩa có thể đẩy lui mấy chục cao thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc, còn Hạ Hầu Lam dường như đã thành phế nhân.

Sa Ngũ Nương ngẩn người một lát rồi nói:

- Đúng, nói vậy thì hẳn không phải là ...

Bạch Như Băng cắt lời, nói:

- Điều này cũng chẳng khó làm rõ, ta thấy Thượng Quan cô nương có vẻ thân mật với hẳn nên không thể không biết hẳn là ai, bây giờ có Thượng Quan cô nương ở đây, sao không thử hỏi cô ta.

Nhất thời mục quang của mọi người đều đổ dồn về phía Thượng Quan Phụng.

Thượng Quan Phụng cố gắng giữ bình tĩnh, nàng mỉm cười, nói:

- Tiền bối, chỉ cần nhìn vào thân công lực là có thể biết.

Bạch Như Băng cắt lời, nói:

- Ta không hỏi thân công lực đó, công lực thì có khả năng gặp kỳ ngộ mà phục hồi ?

Thượng Quan Phụng nói:

- Nhưng trừ phi có thuốc giải độc môn của Kim Ngọc Dung

Bạch Như Băng nói:

- Ta chỉ hỏi cô nương, hẳn có phải là Hạ Hầu Lam hay không thôi ?

Thượng Quan Phụng nói:

- Tiền bối, đây là chuyện quá rõ ràng rồi !

Bạch Như Băng mỉm cười, nói:

- Ta muốn nghe cô nương nói phải hay không phải, Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma là nhân vật uy chấn võ lâm, là đương thế đệ nhất kỳ tài hẳn không thể để một nữ tử che đậy diện mục thật cho hẳn.

Tuy là một thiếu nữ thông minh nhưng dù sao nàng cũng còn trẻ tuổi nên không thể bình tĩnh trước một câu nói khích, nàng gật đầu, nói:

- Tiền bối khích hay lăm Thân Chính Nghĩa đúng là Hạ Hầu Lam.

Mọi người nghe vậy thì biến sắc, song mục Bạch Như Băng lấp lánh dị quang, bà mỉm cười, nói:

- Ta vốn nói Thượng Quan cô nương sao lại khi không vô cớ quen một người như thế.

Sa Ngũ Nương thở dài nói:

- Lão thân ta bị hẳn qua mặt từ đầu đến cuối

Chợt nghe Bạch Tố Trinh nói:

- Tỉ tỉ, muội hiểu rồi, lẽ ra muội không nên ép tỉ tỉ đi với muội.

Thượng Quan Phụng mỉm cười, nói:

- Muội muội, ta biết là muội chỉ muốn tốt cho ta.

Bạch Tố Trinh nói:

- Nhưng thế này thì ngược lại Thượng Quan Phụng nói:

- Điều đó chỉ trách ta không có cơ hội nói rõ với muội thôi.

Bạch Tố Trinh trầm mặc không nói nữa, nhưng mẫu thân của nàng - Bạch Như Băng lại lên tiếng:

- Sa bà bà, ta không hỏi tại sao bà bà cần Hạ Hầu Lam, nhưng ta cũng muốn thương lượng với bà bà.

Sa Ngũ Nương tiếp lời:

- Xin phu nhân cứ nói, nếu có thể được thì lão thân sẽ gật đầu.

Bạch Như Băng mỉm cười, nói:

- Đa tạ Sa bà bà, Sa bà bà phải biết rằng, ta cũng đang tìm Hạ Hầu Lam

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:

- Lão thân biết.

Bạch Như Băng nói tiếp:

- Bây giờ Hạ Hầu Lam không ở trong tay ta, ta muốn theo Sa bà bà đi khắp giang hồ, ai bắt được Hạ hầu Lam thì Hạ Hầu Lam sẽ là của người đó, được chứ ?

Thượng Quan Phụng chau mày, Bạch Tố Trinh vội kêu lên:

- Mẫu thân, sao người ...

Bạch Như Băng nói:

- Trinh nhi mọi chuyện ta đều theo người, chỉ duy nhất chuyện này người phải nghĩ cho ta

Bạch Tố Trinh muốn nói nữa nhưng Bạch Như Băng đã quay sang nói với Sa Ngũ Nương:

- Sa bà bà, thế nào ?

Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói:

- Phu nhân có vị hồng nhan tri kỷ của hần bên cạnh ...

Bạch Như Băng bật cười rồi nói:

- Sa bà bà không hổ là lão giang hồ cao minh, bây giờ ta bảo đảm với bà bà rằng, chuyện này không quan hệ đến Thượng Quan cô nương. Bạch Như Băng tuyệt đối không nhờ cô ta giúp đỡ, hoặc dùng cô ta uy hiếp Hạ Hầu Lam

Sa Ngũ Nương cười cười, nói::

- Vậy thì lão thân đâu dám không tuân mệnh.

Bạch Như Băng nói:

- Sa bà ba chúng ta nhất trí như vậy nhé !

Sa Ngũ Nương vừa gật đầu thì Bạch Như Băng đã quay sang hỏi Thượng Quan Phụng:

- Thượng Quan cô nương có muốn nói ra Hạ Hầu Lam đi đâu không ?

Thượng Quan Phụng thản nhiên nói:

- Tiền bối thừa biết là tiểu nữ không thể nói mà.

- Được !

Bạch Như Băng gật đầu, nói:

- Vậy thì ta không nói nữa, thế còn thân công lực của Hạ Hầu Lam đã phục hồi bằng cách nào ?

Thượng Quan Phụng nói:

- Chuyện này tiểu nữ muốn nói nhưng đáng tiếc là lúc đó vội vàng nên tiểu nữ không kịp hỏi

Bạch Như Băng mỉm cười, nói:

- Hỏi hai câu nhưng kết quả chẳng được gì.

Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói:

- Phu nhân, lão thân phải cáo biệt rồi.

- Thế nào ?

Bạch Như Băng nói:

- Sao lão bà vội thế ?

Sa Ngũ Nương nói:

- Ra ngoài đã qua lâu rồi, chủ nhân không yên tâm nên lão thân phải vội về phục mệnh, hy vọng trời xanh giúp đỡ cho lão thân tìm được Hạ Hầu Lam trước.

Bạch Như Băng mỉm cười, nói:

- Đã vậy thì Bạch Như Băng cũng không dám lưu giữ Sa bà bà.

Sa Ngũ Nương nói:

- Phu nhân không cần khách khí, một ngày gần đây cũng sẽ gặp lại thôi.

Nói đoạn, bà cùng Hoa Anh, Hoa Ngọc cáo biệt mà đi.

Nhìn ba người bọn Sa Ngũ Nương dần khuất Bạch Như Băng cười nhạt, nói:

- Nếu để bà ta hốt tay trên thì ta đừng mong tìm Hạ Hầu Nhất Tu nữa. Trình nhi, chúng ta cũng phải đi thôi..

Bạch Tố Trinh kêu lên:

- Mẫu thân, phụ thân đã ...

Bạch Như Băng mặt lạnh như tiền, bà khẽ quát:

- Không cho phép người gọi lão ta là phụ thân !

Hai mắt Tố Trinh bất giác đỏ hoe, nàng cúi đầu mà không nói gì.

Bạch Như Băng thở dài rồi nói:.

- Trinh nhi, người phải nghĩ cho vi mẫu chứ.

Bạch Tố Trinh vẫn cúi, đầu im lặng ...

Bạch Như Băng từ từ nhìn qua Thượng Quan Phụng và nói:

- Ta nói rồi, tuyệt không dùng cô nương để uy hiếp Hạ Hầu Lam, chúng ta đi thôi.

Nói đoạn, bà kéo Tố Trinh và định với tay kéo Thượng Quan Phụng, nhưng Thượng Quan Phụng lui lại một bước, rồi nói:

- Tiền bối, tiểu nữ cũng phải cáo biệt rồi

Bạch Tố Trinh ngẩng đầu lên nhìn, nhưng nàng vẫn không nói gì

Bạch Như Băng ngạc nhiên nói:.

- Cô nương, là vì ta vẫn không bỏ qua cho Hạ Hầu Lam chăng ?

Thượng Quan Phụng chau mày nói:

- Sự thật như vậy, tiểu nữ không phủ nhận.

Bạch Như Băng nói:

- Nhưng Hạ Hầu Lam đã gửi cô nương cho ta

Thượng quan Phụng nói:

- Đây là tự tiểu nữ muốn đi.

- Vậy ngày sau nếu hấn hỏi ta đòi cô nương ...

- Chàng sẽ không thể đòi tiền bối.

- Cô nương, không nhẫn nhịn chuyện nhỏ trong nhất thời thì sau sẽ thành đại sai lầm đấy, lẽ nào cô nương không sợ ta theo sau cô nương để dễ tìm hấn ?

- Tiểu nữ không đi tìm chàng, nếu tiền bối đi theo cũng uống công thôi

Bạch Như Băng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cô nương ta nghi rằng Kim Ngọc Dung cũng đang tìm cô nương khắp nơi, vạn nhất cô nương rơi vào tay

hấn thì hậu quả thật khó lường ?

Thượng Quan Phụng rùng mình, nhất thời trầm mặc không nói gì.

Bạch Như Băng mỉm cười, nói tiếp:

- Cô nương đi với ta thôi, ta sẽ không đối đãi tệ bạc với cô nương đâu.

Nói đoạn, bà kéo Thượng Quan Phụng và Bạch Tố Trinh cùng phóng đi,

Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì theo sau, chớp mắt đã mất hút tung tích

o0o

Câu Cốc là một tiểu trấn không lớn nhưng khá náo nhiệt, sau một đêm và một ngày hành trình thì Hạ Hầu Lam đã đến nơi này

Chàng không cần mất nhiều thời gian để tìm tới Đông Lai khách điểm

Nhưng hỏi ra mới biết cô đào họ Lý không múa hát ở đây đã hai ngày, Hạ Hầu Lam đành hỏi thăm đường rồi tìm đến Lý gia.

Ra mở cửa đón khách là một lão nhân chừng lục tuần, sau một hồi quan sát Hạ Hầu Lam thì lão khai khẩu hỏi:

- Quý khách là ... ?,

- Hạ Hầu Lam vội nói:

- Tại hạ là người trong võ lâm, hôm nay đến đây thỉnh giáo Lý cô nương một - chuyện, chẳng hay lão trưởng là ...

Lão nhân vội nói:

- Lão khiêu Lý Trung, mọi người thường gọi là Lý lão gia, đáng tiếc hôm nay xá nữ không có nhà, quý khách có muốn nhắn lại điều gì không ?

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Trước đây hai ngày, lệnh ái có gặp một vị cô nương mặc hồng y, chẳng hay lão trưởng có biết chuyện đó không ?

Lý lão gia gật đầu, nói:

- Vị cô nương đó rất tốt bụng, nghe xá nữ nói là cô ta rất thích xá nữ.

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Vì vậy nên cô ta mới tặng cho lệnh ái một chiếc túi gấm ngũ sắc.

Lý lão gia ngạc nhiên hỏi:

- Sao quý khách biết ?

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

- Lão trưởng tại hạ là bằng hữu của vị hồng y cô nương đó.

Lý lão gia "à" một tiếng rồi nói:

- Vậy là quý khách muốn đòi lại chiếc túi gấm đó chăng ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Đòi thì tại hạ không dám, nhưng trong túi gấm đó có giấu một vật mà ai ai trong võ lâm cũng muốn đoạt, tại hạ sợ rằng nó sẽ mang đại họa đến cho lão trượng, vì vậy tại hạ muốn dùng một vật khác để đổi nó, hy vọng lão trượng ...

Lý lão gia lắc đầu, nói:

- Quý khách đã là bằng hữu của vị cô nương đó thì lẽ ra xá nữ phải trả lại túi gấm đó cho quý khách, chỉ có điều quý khách đã đến chậm một bước.

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng vội hỏi:

- Lão trượng, túi gấm đó thế nào rồi ?

Lý lão gia nói:

- Túi gấm đã được người ta dùng một phiến ngọc đổi đi rồi.

Cõi lòng Hạ Hầu Lam chùng hẫng xuống, chàng ngơ ngác hỏi lại:

- Được người ta dùng phiến ngọc đổi đi rồi ?

Lý lão gia gật đầu, nói:

- Đúng vậy, nói ra đều do lão khiếu không phải, lão khiếu vốn cho rằng túi gấm đó không thể ăn và không thể mặc, mà phiến ngọc kia thì lại có thể bán được không ít tiền, khiến xá nữ khóc lóc cả một đêm.

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi:

- Lão trượng, chuyện đó xảy ra khi nào ?

- Mới tối qua..

- Lão trượng có biết người đó không ?

- Biết ... biết ...

Hạ Hầu Lam vừa vui mừng thì Lý lão gia lại lắc đầu, nói:

- Không, không thể nói là biết chỉ có thể nói ...

Lão lắc đầu gượng cười rồi nói tiếp:

- Lão khiếu cũng không biết nói thế nào mới phải.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:

- Lão trượng nói vậy nghĩa là sao ?

Lý lão gia hắng giọng mấy tiếng rồi nói:

- Quý khách, sự tình là thế này, tối hôm kia, khi lão khiếu đón xá nữ từ Đông Lai khách điểm về thì giữa đường gặp một người thọ thương, người này bị cụt một tay, trên mặt và mình mẩy dường như bị chảy máu nhiều chỗ. Hai cha con lão khiếu thấy lão ta đáng thương nên đưa về nhà chữa trị, theo lão ta nói thì lão ta là người trong võ lâm, bị kẻ thù gia hại, vì sợ kẻ thù của lão ta tìm đến khiến hai cha con lão khiếu bị liên lụy nên lão ta khuyên xá nữ tạm nghỉ việc mấy ngày.

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Có lẽ hiện giờ thương thế lão ta đã lành và đã ra đi ?

Lý lão gia gật đầu, nói:

- Không sai, mới vừa đi tối qua, trước khi đi, lão ta không có gì đền ơn hai cha con lão khiếu nên để lại một phiến ngọc, nhưng làm sao lão khiếu có thể nhận một vật quý giá như vậy ?

Đang lúc định nói lời từ chối thì lão ta bảo là dùng phiến ngọc để đổi túi gấm.

Hạ Hầu Lam vội hỏi:

- Lão trượng, người đó họ gì, tên gọi thế nào ?

Lý lão gia lắc đầu, nói:

- Lão ta không nói, lão khiếu cũng quên hỏi.

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi tiếp:

- Lão trượng, hình dạng người đó thế nào ?

Lý lão gia nói:

- Bị cụt tay trái, trên mặt đều biến dạng trông rất đáng sợ, ngoài ra còn mù một mắt.

Hạ Hầu Lam nói:

- Thế lão trượng có biết lão ta đi đâu không ?

Lý lão gia lắc đầu nói:

- Trước khi đi lão ta chẳng nói gì

Hạ Hầu Lam chau mày trầm ngâm suy nghĩ, hồi lâu sau, bỗng nhiên chàng hỏi:

- Lão trượng, phiến ngọc đó còn ở đây không ?

Lý lão gia vội gật đầu, nói:

- Còn, còn, phiến ngọc vẫn còn.

Lão thò tay vào túi áo lấy ra một phiến ngọc rồi đưa cho Hạ Hầu Lam xem Hạ Hầu Lam vừa cầm lấy phiến ngọc, liếc mắt nhìn qua thì bất giác ngẩn người.

Đó là một phiến ngọc ngọc bội màu xanh lục. Mặt chính có khảm tượng Thanh Ngưu Lão Tử, mặt sau có bốn chữ Tam Thanh Cửu Cung. Rõ ràng đây là vật của đệ tử phái Võ Đang.

Nhưng nhân vật nào của Võ Đang ngộ phải cảnh bi thảm như vậy ?

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi trả ngọc bội lại cho Lý lão gia đoạn nói:

- Lão trượng, người đó là tam thanh đệ tử phải không ?

Lý lão gia ngạc nhiên nói:

- Tam thanh đệ tử ? ý tôn khách muốn nói là đạo sĩ chăng ? Điều này lão khiếu không biết rồi.

Hạ Hầu Lam lại suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Vậy thì tại hạ đành phải đi tìm lão ta thôi.

Lý lão gia ái ngại nói:

- Thành thật xin lỗi nếu quý khách muốn thì lão khiêu đồng ý dùng phiến ngọc này.

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:

- Lão trượng, chớ nói thế, chuyện này không thể trách lão trượng, còn phiến ngọc này trị giá không ít tiền, song e rằng không tiện mua bán, xin lão trượng hãy cất giữ cho kỹ, chớ mang nó đi bán nếu không ...

Lý lão già vội hỏi

- Quý khách, tại sao vậy ?

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói::

- Đây là vật tùy thân của đệ tử phái Võ Đang, dùng để chứng minh thân phận của bọn họ, nếu lão trượng đem nó ra bán, vạn nhất bị người ta biết thì sợ rằng sẽ đem đến không ít phiền phức

Lý lão gia ngớ người một lúc rồi nói:

- Vậy phiến ngọc này đối với lão khiêu há chẳng phải ...

Hạ Hầu Lam cắt lời nói:

- Sự thực chỉ có thể xem nó là một bảo vật để cất giữ thôi !

Lý lão gia đã hiểu ra, nhất thời lão ngấm nhìn phiến ngọc trong tay đến độ ngẩn người mà không nói gì.

Hạ Hầu Lam lấy ra một hạt minh châu rồi mỉm cười, nói:

- Ngọc bội không thể mua bán, nhưng vật này có thể yên tâm trao đổi, xin lão trượng nhận cho, xem như sự tạ ơn của tại hạ đối với những điều lão trượng vừa cho tại hạ biết.

Lý lão gia lắc đầu, nói:

- Sao có thể như vậy, lão khiêu không ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Lão trượng, đây là tấm lòng thành của tại hạ, xin chớ khách khí

Lý lão gia trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên gật đầu, nói:

- Được lão khiêu đồng ý nhận, nhưng với một điều kiện

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:

- Lão trượng, điều kiện gì vậy

Lý lão gia nói:

- Chúng ta trao đổi với nhau, lão khiêu đã không dùng được phiến ngọc này thì giữ lại cũng vô ích, lão khiêu đồng ý tặng cho quý khách

Hạ Hầu Lam biết từ chối cũng không được nên gật đầu đồng ý, chàng trao minh châu cho Lý lão gia, đoạn nhận phiến ngọc bội cất vào thắt lưng.

Sau đó chàng cáo biệt và đến trọ tại Đông Lai khách điểm

Nhưng còn cách Đông Lai khách điểm chừng nửa dặm thì đột nhiên chàng thấy có ba hắc y nhân chặn đường. Đứng giữa là hắc y nhân to cao, bên trái là hắc y nhân cao gầy, bên phải là hắc y nhân thấp gầy. Cả ba xạ mục quang lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Lam đang đi tới, trên môi bọn chúng đều nở nụ cười âm hiểm khó hiểu.

Hạ Hầu Lam dừng bước cách đối phương chừng hai trượng và khai khẩu hỏi:

- Các vị là ai ? Chặn đường tại hạ là có dụng ý gì ?

Hắc y nhân to cao đứng giữa lên tiếng

- Bọn ta là thủ hạ của Đồng cô nương

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Thì ra là vậy, nhưng đó là do các hạ tự nói.

Hắc y nhân cao to nói:

- Họ Thân kia, không ngờ người cũng khá nhanh tay đấy, bọn ta muốn thương lượng với người một chuyện

Thì ra Hạ Hầu Lam vẫn còn đeo mặt nạ đặc chế, do vậy ba hắc y nhân đều cho rằng chàng là Thân Chính Nghĩa

Nghe đối phương nói đến thương lượng thì trong đầu Hạ hầu Lam chợt nảy ra một ý tưởng, chàng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Các người đã tự xưng là thủ hạ của Đồng cô nương, vậy Đồng cô nương đang ở đâu ? Có thể cho ta nói chuyện trực tiếp với cô ta không ?

Hắc y nhân cao to cười cười, nói:

- Đồng cô nương không rảnh rồi, nếu người đồng ý thương lượng thì chẳng những được gặp cô ta mà còn có thể..

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Nhưng rốt cuộc là các người muốn thương lượng chuyện gì ?

Hắc y nhân cao to không trả lời mà nói:

- Họ Thân kia, người đã tìm và đòi lại được chiếc túi gấm đó rồi phải không ?

Hạ hầu Lam chợt vỡ lẽ, thì ra chẳng những chàng đến chậm một bước mà bọn thuộc hạ của Kim Ngọc Dung còn đến chậm hơn, vậy rốt cuộc kẻ nào đã phỗng tay trên chiếc túi gấm đó ?

Nhất thời Hạ Hầu Lam không có thời gian để suy nghĩ chuyện này, vì trong đầu chàng vừa nảy ra một diệu kế, chàng liền gật đầu, nói:

- Đương nhiên, các người đã xuất hiện ở đây thì ta nghĩ các người phải biết rõ điều đó !

Hắc y nhân cao to gật đầu, nói:

- Ta tin là như vậy, bây giờ chỉ cần người giao Tàng Chân Đồ trong chiếc túi gấm đó cho bọn ta thì tự nhiên bọn ta sẽ giao Đồng cô nương cho người.

Hạ Hầu Lam cười cười nói:

- Người có thể làm chủ chuyện này sao ?

Hắc y nhân cao to gật đầu, nói:

- Lão chủ nhân của bọn ta đã khước thế, bây giờ ta là chủ nhân !

Hạ Hầu Lam nói:

- Thế thì tốt, vậy địa điểm và thời gian ?

Hắc y nhân cao to nói:

- Thời gian là tối mai, còn địa điểm thì ta sẽ phái người đến đón.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Được ta đồng ý ?

Chàng vừa dứt lời thì ba hắc y nhân đã tung người phóng đi mà không nói lời cáo biệt.

Về đến Đông Lai khách điểm, sau khi thuê một gian phòng trọ thì Hạ Hầu Lam mượn giấy bút vẽ đại một tấm bản đồ, đoan chàng dùng sáp và khói đèn làm cho trang giấy ố vàng cũ kỹ. Xong việc chàng cất trang giấy vào người rồi mỉm cười và đi ngủ

Một đêm một ngày lặng lẽ trôi qua, đến canh ba đêm thứ hai thì có một hắc y nhân cao gầy đến dẫn Hạ Hầu Lam đi.

Địa điểm trao đổi là một bến sông chảy qua Câu Cốc trấn, đối phương ở trên một chiếc thuyền lớn neo giữa sông, còn Hạ Hầu Lam đứng trên bờ.

Mỗi bên dùng một chiếc thuyền nhỏ đặt vật trao đổi lên đó rồi nắm đầu dây kéo thuyền về phía mình.

Đồng Uyển Nhược được bọn hắc y nhân cao to điểm huyết rồi thả xuống thuyền cùng một nha đầu - vốn là người hầu của nàng

Còn Hạ Hầu Lam cũng khống chế huyết hắc y nhân cao gầy dẫn đường, đoan chàng nhét trang giấy vào tay áo hắn rồi thả cả người lẫn giấy xuống thuyền cho đối phương kéo đi.

Khi song phương kéo thuyền gần đến nơi thì trên thuyền lớn đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân thấp thấp gầy gầy, mọi chuyện từ thương lượng đến trao đổi đều do một tay hắc y nhân cao to chủ trì, nhưng lúc này hắc y nhân thấp gầy lại nói như ra lệnh:

- Đứng để ta đợi lâu, mau lấy qua đây đi !

Dường như bọn hắc y nhân này chẳng mấy quan tâm đến Đồng Uyển Nhược, hắc y nhân cao to đáp một tiếng rồi lướt qua chiếc thuyền nhỏ, hữu thủ xuất ra như chớp giải huyết

cho hắc y nhân cao gầy, đoạn lấy trang tề đồ và trở về thuyền lớn. Hắc y nhân kính dâng hai tay trao trang giấy ố vàng cho hắc y nhân thấp gầy

Hắc y nhân thấp gầy nhận lấy rồi vội vàng đối nghiệm, sau đó đột nhiên ngửa cổ cười ha ha một tràng.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:

- Người cười cái gì ?

Hắc y nhân thấp gầy vẫn cười, cười một cách điên loạn, cười đến lúc tắt tiếng thì người này mới thở dài rồi nói:

- Tự cho mình cơ trí và tinh minh hơn người, không ngờ cuối cùng lại bại trong tay người, sao lại không buồn cười chứ, nếu người là ta, liệu người có cười không ?

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

- Ta muốn cười nhưng e rằng cười không nổi.

Song mục của Hắc y nhân thấp gầy xạ ra hai đạo hàn quang âm độc, lão ta nói:

- Họ Thân kia, người đừng quên rằng người chỉ được một thi thể của cô ta thôi !

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Đa tạ người nhắc nhở, ta sẽ từ từ khuyên giải cô ta.

Hắc y nhân thấp gầy cười nhạt, nói:

- Người từ từ khuyên giải ư, chỉ có điều ta khuyên người cẩn thận một chút, rồi cũng có một ngày ta sẽ khiến người giống như Hạ Hầu Lam khiến người sống không được mà chết cũng không xong

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

- Lẽ nào người còn cao minh hơn Kim Ngọc Dung ?

Hắc y nhân thấp gầy nói

- Người thấy như vậy là tốt rồi, đến lúc đó người sẽ biết, ta không kém lão ta đâu

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Được ta sẵn sàng chờ một Kim Ngọc Dung thứ hai xuất hiện.

Hắc y nhân thấp gầy cũng cười nhạt một tiếng rồi đột nhiên hạ lệnh:

- Nhỏ neo !

Chiếc thuyền lớn lập tức chuyển động, chóp mũi đã hướng mũi đi về phía bờ đối diện. Phía bên này, Hạ Hầu Lam chau mày nhìn Đồng Uyển Nhược rồi đột nhiên xuất thủ vỗ ra. Nhưng không phải vỗ vào người Đồng Uyển Nhược mà vỗ vào người tì nữ của nàng.

Thanh y tì nữ giật mình kinh tỉnh, nàng vội ngồi dậy nhưng thấy Đồng Uyển Nhược thì bất giác sững sờ rồi buột miệng kêu lên:

- Cô nương !

Hạ Hầu Lam nói:

- Đừng gọi cô ta, tại hạ không làm khó cô nương, cô nương có thể đi rồi đấy !

Thanh y từ nữ ngạc nhiên nói:

- Người cho ta đi sao ?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Tại hạ nói rồi, tại hạ không làm khó dễ cô nương.

Thanh y a nữ lắc đầu, nói:

- Ta không đi !

- Thế nào cô nương không muốn đi à ?

- Đúng vậy, cô nương của ta ở đây người bảo ta đi đâu ?

- Nói vậy là cô nương muốn phục vụ cô ta à ?

- Ta vốn là nha đầu của cô ta mà.

Hạ Hầu Lam gật đầu nói ;

- Thế thì tốt, ta đồng ý, nhưng cô nương cũng phải đồng ý với ta một chuyện

Thanh y từ nữ hỏi:

- Muốn ta đồng ý với người chuyện gì ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Cô nương phải thành thật trả lời mấy câu hỏi của ta

Trên mặt Thanh y từ nữ xuất hiện vẻ do dự thì Hạ Hầu Lam đã nói tiếp:

- Tính tình của Đồng cô nương thế nào, có lẽ cô nương phải biết rõ hơn tại hạ, nếu tại hạ giải huyết cho cô ta thì bất cứ lúc nào cô ta cũng có thể tự vẫn. Do đó, nếu cô nương không thành thật trả lời câu hỏi của ta thì e rằng ta sẽ không cứu được cô ta.

Thanh y từ nữ hơi kinh ngạc một chút rồi gật đầu, nói:

- Được, người hỏi đi ?

Hạ Hầu Lam chậm rãi hỏi:

- Theo cô nương biết thì lão chủ nhân Kim Ngọc Dung của cô nương có thật sự cho rằng Đồng cô nương là nữ nhi của lão ta không ?

Thanh y từ nữ lại do dự một lúc rồi gật đầu, nói:

- Lão chủ nhân yêu thương Đồng cô nương như mọi người yêu thương con của mình, trước đây có mấy lần Đồng cô nương bất kính với lão nhưng lão không hề nổi giận.

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Theo cô nương thấy thì Đồng cô nương có phải là nữ nhi của lão ta không ?

Thanh y từ nữ gật đầu, nói:

- Nhất định là phải nếu không thì lão chủ nhân sao có thể đối đãi với cô ta tốt như vậy ?

Hạ hầu Lam thở dài, nói:

- Xem ra chẳng phải cô nương hiểu không đủ sâu sắc về Kim Ngọc Dung mà là do ta làm sai rồi.

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

- Hắc y nhân thấp gầy trên thuyền là nhân vật nào vậy ?

Thanh y tì nữ lắc đầu, nói:

- Không biết, trước đây ta chưa từng gặp lão ta.

Hạ Hầu Lam nói:

- Nói vậy cô nương cũng chẳng quen biết người đó à ?

Thanh y tì nữ gật gật đầu, Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thi thể của Kim Ngọc Dung có trên thuyền không ?

Thanh y tì nữ gật đầu, nói:

- Ta nghe cô nương nói là có, nhưng ta chưa nhìn thấy

- Chiếc thuyền đó vốn không lớn ?

- Nhưng cô nương không cho phép người khác vào khoang sau, có lẽ thi thể của lão chủ nhân được đặt trong đó.

- Cô nương theo Đồng cô nương từ khi nào ?

- Ta vốn là người ở Ôn Nhu Cung, mới được điều đến hầu hạ cô nương không lâu.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:

- Đồng cô nương điều cô nương đến à ?

- Không ?

Thanh y tì nữ nói:

- Là lão chủ nhân, cùng đi với ta còn có một vị phu nhân, bà ta đã trở về Ôn Nhu Cung ngày hôm kia, còn ta được giữ lại phục vụ cô nương.

Hạ Hầu Lam "à" một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Kim Ngọc Dung làm vậy là có dụng ý gì ?

Thanh y tì nữ đáp:

- Dụng ý của lão chủ nhân là muốn ta và vị phu nhân kia giả mạo hai người để lừa Hạ Hầu Lam,

Hạ Hầu Lam vội hỏi:

- Giả mạo hai người nào ?

Thanh y a nữ nói:

- Đó là cường thù của lão chủ nhân - La Sát phu nhân Bạch ...

Hạ Hầu Lam sững người, chàng nói:

- Nói vậy, Bạch Tố Trinh xuất hiện trên Yến Tử Cơ là cô nương đấy à ?

Đến lượt Thanh y tì nữ ngạc nhiên nàng nói:

- Không sai, làm sao người biết ?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Vì ta là Hạ Hầu Lam !

Thanh y tì nữ kinh hãi lùi bước, nàng tròn xoe song mục nhìn Hạ Hầu Lam và nói:

- Người ... người là Hạ ...

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Không sai cũng giống như cô nương thôi, ta có đeo mặt nạ đặc chế.

Thanh y tì nữ kinh ngạc nói:

- Chẳng phải là người đã bị ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Xem như ta mệnh lớn vậy, nhưng điều đó bây giờ không quan trọng, quan trọng là làm thế nào thuyết phục Đồng cô nương để cô ta cho rằng Kim Ngọc Dung là kẻ thù của mình chứ không phải là phụ thân.

Thanh y tì nữ hỏi lại:

- Người định thuyết phục cô nương à ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Đây là cách duy nhất để ngăn cô nương tự tuyệt

Thanh y tì nữ nói:

- Sợ rằng điều đó sẽ vô dụng thôi, vì ngay cả ta cũng cho rằng cô ta là nữ nhi của lão chủ nhân

Hạ Hầu Lam trầm mặc không nói gì, hồi lâu sau chàng mới nhờ thanh y tì nữ đưa Đồng Uyển Nhược về Đông Lai khách điểm

Sau khi được giải huyệt và được thanh y tì nữ cho biết Thân Chính Nghĩa là Hạ Hầu Lam thì Đồng Uyển Nhược không đòi tự tuyệt nữa nhưng nàng vẫn cho rằng Kim Ngọc Dung là phụ thân của nàng.

Chí ít là cho đến khi nào có bằng chứng xác thực nàng là nữ nhi của Hạ Hầu Nhất Tu, bằng không dù Hạ Hầu Lam khuyên như thế nào nàng cũng đều phủ nhận.

Hiện tại nàng vẫn tin nửa trang Tàng Chân Đồ mà Hạ Hầu Lam trao đổi là vật thật, do đó nàng luôn hy vọng là bọn hắc y nhân cao to sẽ sớm đến giải cứu cho nàng

Cũng vì hy vọng như vậy mà sau khi Hạ Hầu Lam về phòng của mình thì Đồng Uyển Nhược sai thanh y tì nữ lẻn ra ngoài cửa khách điểm vẽ một ký hiệu đầu quỷ lên cổng, đồng thời dặn dò tiểu nhị nếu có ai đến tìm thì thông báo giúp

Tuy thanh y tì nữ hành sự rất cẩn thận, song mọi việc đều không lọt qua mắt Hạ Hầu Lam, bởi lẽ sau khi về phòng chàng không đi ngủ ngay mà lẻn mở cửa sổ ra hậu viện đi dạo. Thế là tình cờ những việc làm của thanh y tì nữ đều bị chàng phát hiện.

Con đường mà Đông Lai khách điểm tọa lạc còn có mấy khách điểm nữa, chẳng hạn đối diện thì có Bát Phương khách điểm, cách mấy gian thì có Vương Ký ... tổng cộng không dưới bảy tám khách điểm

Vào khoảng giờ ngọ hôm sau, Đồng Uyển Nhược và tì nữ của nàng đều ở trong phòng chờ đợi, Hạ Hầu Lam đi dạo ở hậu viện thì từ trong Bát Phương khách điểm ở phía đối diện có ba người bước ra. Ba người này có nam có nữ, có lão có thiếu, nữ hai nam một.

Hai nữ thì một người là hắc y lão phụ nhân da mồi tóc sương, diện mạo xấu xí, còn người kia là một hắc y cô nương, dung mạo phi phàm. Nam nhân đi bên cạnh cũng là một hắc y thiếu niên, dung diện tuấn tú đầy khí khái.

Thì ra đó là Lãnh Diện Từ Tâm Dạ Xoa Sa Ngũ Nương và tử đệ Hoa Anh, Hoa Ngọc.

Ba người vừa đi ra khỏi Bát Phương khách điểm vừa trò chuyện, đột nhiên nghe Hoa Ngọc "a" một tiếng rồi chỉ tay qua bên đường, đoạn nói:

- Sa nương, nhìn xem đó là vật gì vậy ?

Sa Ngũ Nương và Hoa Anh cùng dừng bước và nhìn theo hướng Hoa Ngọc chỉ, thì ra đó là ký hiệu đầu quỷ được vẽ trên cánh cổng của Đông Lai khách điểm. Tuy chỉ vẽ mấy nét đơn giản nhưng rất sống động truyền thần.

Hoa Anh nói:

- Ngọc đệ kinh ngạc gì thế, nhất định đó là do trẻ con nghịch tay.

Hoa Ngọc nói:

- Trẻ con vẽ không thể như vậy được, tỉ tỉ nhìn kỹ xem có giống nét vẽ của trẻ con không ?

Hoa Anh nhìn sang Sa Ngũ Nương thì thấy bà ta chau mày, nàng nói:

- Sa nương làm sao thế ?

Song mục Sa Ngũ Nương chợt xuất hiện dị quang bà nói:

- Đây là ký hiệu độc môn của một tà giáo ở Nam Hoang trước đây, sao có thể ...

Hoa Ngọc vội nói:

- Sa nương, không lẽ đó là ...

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:

- Không sai, tà giáo đó đã bị tiêu diệt nhiều năm; bây giờ sao lại xuất hiện ký hiệu này ở đây, không lẽ nó đã phục sinh từ cõi chết, trong khách điểm đó..

Bà ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Đi, theo lão nhân qua đó xem thử

Hoa Anh vội nói:

- Sa nương. Người thật là ... Chúng ta đang tìm người mà

Sa Ngũ Nương nói:

- Tiểu thư, đây là đại sự

Nói đoạn, bà kéo nàng băng qua đường cùng Hoa Ngọc

Ba người vừa đến cổng Đông Lai khách điểm thì tiểu nhị ra nghênh tiếp, hấn cúi người và mỉm cười, nói:

- Lão bà bà và nhị vị định ...

Sa Ngũ Nương cất lời, nói:

- Lão thân đến tìm người

Tiểu nhị sáng mắt lên, hấn vội nói:

- Lão bà bà tìm hai vị cô nương phải không ?

Sa Ngũ Nương không hổ danh là một lão giang hồ, bà gật đầu và nói:

- Không sai, tiểu nhị, hai vị cô nương đó ở đây phải chăng ?

Tiểu nhị gật đầu, nói:

- Đúng, đúng, một vị cô nương đã sớm dặn dò tiểu nhân, xin ba vị chờ một lát tiểu nhân đi gọi bọn họ ngay đây.

Nói đoạn, hấn quay người chạy đi ngay.

Sa Ngũ Nương không chờ bên ngoài, bà liếc mắt ra hiệu cho Hoa Anh, Hoa Ngọc rồi cất bước đi theo vào trong.

Khi tiểu nhị vào tới hậu viện thì gặp phải thanh y tì nữ từ trong đi ra, cô nương này trông thấy bọn sa Ngũ Nương thì bất giác sững sờ và lập tức dừng bước.

Tiểu nhị vội nói:

- Cô nương, là ba vị kia phải không, tiểu nhân bảo bọn họ chờ phía trước

Thanh y tì nữ lắc đầu, nói:

- Tiểu nhị, người nhầm rồi ta không quen biết ba người đó.

Tiểu nhị sững người, hấn quay lại thì thấy bọn Sa Ngũ nương đã đứng sau lưng, hấn vội nói:

- Cái gì, cô nương không quen biết ư ? Rõ ràng ba vị này nói là ...

Thanh y tì nữ nói:

- Người mau mời ba vị đó đi đi thôi !

Nói đoạn, nàng định quay người cất bước, nhưng Sa Ngũ Nương kịp thời khai khẩu:

- Tiểu cô nương xin dừng bước giây lát

Thanh y từ nữ kinh hãi, nàng nhìn ba người bọn Sa Ngũ Nương rồi gượng cười nói:

- Lão bà bà tìm nhầm người rồi, tiểu nữ không quen biết ...

Sa Ngũ Nương cất lời nói:

- Điều đó không sao, lão thân thỉnh giáo vài câu thôi, ký hiệu đầu quỷ bên ngoài khách điểm là do tiểu cô

nương vẽ phải không ?

Thanh y từ nữ biến sắc, nàng vội lắc đầu, nói:

- Không phải, không phải, đầu quỷ gì, lão bà bà nhầm rồi !

Sa Ngũ Nương mỉm cười, đột nhiên bà xuất thủ chụp về phía thanh y từ nữ nhanh như chớp. Nhưng dường như cô nương này đã có đề phòng, tuy đang hoang mang kinh hãi nhưng nàng vẫn kịp lui ra sau

Sa Ngũ Nương cười ha ha rồi nói:

- Thân thủ lạnh lợi, quả nhiên không phải hạng tầm thường, nói mau, tiểu cô nương người có nguồn gốc gì với Ôn Nhu giáo ở Nam Hoang ?

Thanh y từ nữ chỉ là một nha đầu trong Ôn Nhu Cung, tuy võ học không tệ nhưng kinh nghiệm còn non kém, nhất thời thần sắc liên tục biến đổi và không thể trả lời được

Sa Ngũ Nương nói tiếp:

- Cô nương, lão thân ta thấy người còn nhỏ tuổi nên không muốn ...

Hai cánh cửa phòng chợt mở, Đồng Uyển Nhược đã đứng giữa cửa, nàng nói:

- Tiểu Mỹ, chuyện gì thế ?

Thanh y từ nữ kêu bằng Tiểu Mỹ vội quay lại, nói:

- Cô nương cũng dậy rồi à ?

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:

- Tiểu Mỹ, ta hỏi người là chuyện gì vậy ?

Tiểu Mỹ vội thuật lại một lượt chuyện vừa xảy ra.

Nghe xong, Đồng Uyển Nhược vội bước ra ngoài, nàng mỉm cười hành lễ và nói:

- Tham kiến lão bà bà.

Sa Ngũ Nương nhìn Đồng Uyển Nhược không chớp mắt, còn Hoa Anh, Hoa Ngọc cũng tròn xoe song mục nhìn đến độ phát ngẩn

Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên nói:

- Lão bà bà, các vị..

Sa Ngũ Nương nói:

- Cô nương không phải Tố Trinh cô nương - lệnh ái của Bạch phu nhân đó sao ?

Đồng Uyển Nhược hơi biến sắc, nhưng nàng liền mỉm cười, nói:

- Lão bà bà cũng biết Bạch phu nhân và Tố Trinh cô nương đó à ?

Sa Ngũ Nương không trả lời mà hỏi lại:

-Lẽ nào cô nương không phải ...

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

- Lão bà bà nhầm người rồi, tại hạ họ Đồng và cũng biết hai mẹ con Bạch phu nhân.

Sa Ngũ Nương ngạc nhiên nói:

- Trên đời này sao lại có người giống nhau đến thế, đây là lần đầu tiên lão thân ta nghe thấy đấy ! Xin hỏi cô nương có nguồn gốc gì với Ôn Nhu giáo ở Nam Hoang trước đây ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

-Lão bà bà lại hiểu lầm rồi, chủ tớ bọn ta chẳng có chút quan hệ gì với Ôn Nhu giáo cả, và xưa nay cũng chưa từng nghe danh Ôn Nhu giáo bao giờ.

Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói:

-Xem ra cô nương lão luyện hơn vị cô nương kia nhiều, chỉ có điều bên ngoài khách điểm ...

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:

- Chủ tớ bọn ta tuy đang chờ người nhưng ký hiệu đầu quỷ đó không phải do bọn ta vẽ.

Sa Ngũ Nương nói:

-Cô nương, lão thân thừa biết là không có chứng cứ, nhưng ...

Đồng Uyển Nhược tiếp lời:

- Lão bà bà, ký hiệu đầu quỷ đó nhất định là do người khác vẽ, nếu người đó cũng ở trong khách điểm này, mà lão bà bà cứ chỉ chủ tớ bọn ta, người vẽ lại đứng một bên trông thấy thì há chẳng phải là chuyện đại nực cười sao ?

Sa Ngũ Nương cười nhạt, nói:

- Cô nương, đừng dùng miệng lưỡi tranh biện nữa, cô nương có muốn bồi tiếp lão thân vài chiêu không ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

- Sở học của ta thiên cận đôi bên lại vô oán vô thù..

- Cô nương !

Sa Ngũ Nương cắt lời nói:

-Lão thân chỉ muốn thử để biết lộ số của người thôi !

Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lão bà bà không thể không xem chẳng ?

Sa Ngũ Nương nói:

- Vì bản thân cô nương, e rằng tất phải làm như vậy thôi !

Đồng Uyển Nhược nói:

-Vậy thì ta sẽ phái người bồi tiếp lão bà bà vài chiêu, người này cùng lộ số với ta, chiêu thức cũng chẳng khát gì nhau, Tiểu My, mau mời hấn đến đây.

Tiểu My vừa đáp lời thì chợt nghe một tràng cười sang sảng, từ phòng bên cạnh phát ra, theo đó là một giọng nói:

- Không dám nhận một chữ mời, tại hạ chờ lệnh đã lâu rồi.

Hoa Ngọc nghe giọng nói thì sững người, song mục lộ dị quang.

Cửa phòng mở ra, Hạ Hầu Lam ung dung cất bước đi tới.

Hoa Anh buột miệng kêu lên:

-Là người

Thần sắc chợt hiện lên vẻ vui mừng, kẻ đó là ứng đồ.

Sa Ngũ Nương cũng kêu lớn:

-Hảo tiểu tử, thật là đi mòn gót không gặp, lúc gặp lại chẳng tốn chút công phu, người làm khổ lão thân ta rồi.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:

-Tiền bối nói vậy ...

Sa Ngũ Nương cất lời nói:

-Người không phải là Hạ Hầu Lam đó sao ?

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng vội nói:

-Tiền bối lại nhầm rồi tại hạ sao có thể ...

Sa Ngũ Nương khẽ quát:

-Giỏi cho tiểu tử ngươi, bây giờ mà ngươi còn giả vờ giả vệt sao ?

Hoa Ngọc xen vào:

-Các hạ, không kịp nữa rồi, Thượng Quan cô nương đã nói tất cả rồi.

Hạ Hầu Lam sững người, chàng vội hỏi:

- Các hạ gặp cô ta ở đâu ?

Hoa Ngọc nói:

-Cô ta đi chung với Bạch phu nhân. Sa nương tìm Bạch phu nhân đòi các hạ, không ngờ lại gặp vị Thượng Quan cô nương ở đó.

Hạ Hầu Lam buông xuôi hai tay, gượng cười và nói:

-Nói vậy thì tại hạ không giả vờ được nữa rồi.

Sa Ngũ Nương tiếp lời:

-Vốn dĩ là như vậy, người khiến lão thân ta chạy một chuyến uống công, nhưng rốt cuộc thì người cũng bị lão thân bắt gặp, lão thân ta không tính món nợ này, bây giờ đừng phí lời nữa mau đi theo lão thân thôi ?

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:

-Đi đâu ?

Hoa Ngọc cười cười, nói:

- Đi làm rể ở Tị Trần Sơn Trang !

Hoa Anh đỏ mặt, nàng vội cúi đầu nhìn xuống đất.

Hạ Hầu Lam chấn động tâm thần, chàng vội nói:

- Tiền bối, chuyện này ...

-Chuyện này cái gì ?

Sa Ngũ Nương trừng mắt nói:

-Lão thân đã nói với Bạch phu nhân rồi, ai tìm được người trước thì người sẽ là của người đó, bây giờ lão thân tìm được người trước.

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:

-Đó là chuyện giữa tiền bối và Bạch phu nhân, đâu quan hệ gì đến tại hạ.

Sa Ngũ Nương nói:

-Tiểu tử, người nói vậy nghĩa là sao ?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

-Tiền bối chưa được sự đồng ý của tại hạ mà.

Sa Ngũ Nương biến sắc, bà nói:

- Lẽ nào người không muốn ?

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiền bối, chuyện này có thể hoãn lại một chút không ?

Sa Ngũ Nương ngạc nhiên hỏi:

- Hoãn lại ư ? Tại sao ?

-Vì tại hạ còn mấy chuyện chưa làm xong.

- Ý của người là chờ người làm xong những chuyện của người rồi mới đi

Tị Trần Sơn Trang chăng ?

-Đúng vậy, tiền bối thấy thế nào ?

- Tiểu tử, lão thân ta bôn tẩu giang hồ đã mấy mươi năm rồi, ngươi còn dám giở trò trước mặt lão thân ta.

Hạ Hầu Lam vội nói:

-Tiền bối, tại hạ đâu dám !

-Hừ !

Sa Ngũ Nương cười nhạt, nói:

- Đây chẳng phải là kế hoãn binh của ngươi sao ?

Hạ Hầu Lam gượng cười nói:

- Tiền bối, đích thực là tại hạ còn có chuyện chưa giải quyết,

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:

- Điều này lão thân cũng biết, nhưng cũng dễ thôi, đi Tị Trần Sơn Trang trước rồi hãy tính, không chừng khi rời Tị Trần Sơn Trang sẽ có người theo giúp ngươi hành sự đấy.

Hoa Anh lại đỏ mặt tía tai và vội vàng cúi đầu.

Hoa Ngọc vỗ tay, nói:

-Chủ ý rất hay, rốt cuộc thì Sa nương cùng là người lợi hại.

Sa Ngũ Nương liếc ngang và nói:

- Sa nương của ngươi qua cầu còn nhiều hơn người khác đi đường mà.

Hạ Hầu Lam thầm kêu khổ trong lòng, đột nhiên linh cơ chuyển động, chàng nhìn qua Hoa Anh và nói:

-Hoa cô nương !

Hoa Anh rùng mình, nàng từ từ ngược nhìn Hạ Hầu Lam rồi khẽ hỏi:

- Hạ Hầu đại hiệp có gì chỉ giáo ?

Hạ Hầu Lam khẽ hắng giọng rồi nói:

-Chuyện đến nước này thì tại hạ đành phải quay sang thỉnh cầu cô nương thôi

Sa Ngũ Nương vội tiếp lời:

-Tiểu thư, Sa nương hạ sơn bôn ba chuyến này là vì ngươi đấy, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được hãn, ngàn vạn lần ngươi chớ ...

Hoa Anh đỏ mặt, nàng e thẹn nói:

-Sa nương, ta biết rồi, lão bất nói một câu có được không ?

Sa Ngũ Nương gật đầu nói:

-Được, được, lão thân không nói nữa, nếu ngươi không nghe lão thân để tiểu tử này dùng lời đường mật dụ dỗ thì ngươi đừng trách ta đấy !

Hoa Anh quay sang nói với Hạ Hầu Lam

-Hạ Hầu đại hiệp muốn thương lượng với ta điều gì chẳng ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Tại hạ xin cô nương đồng ý hoãn lại chuyện đi Tị Trần Sơn Trang, chờ mọi chuyện giải quyết xong ...

Hoa Anh khẽ nói:

- Hạ Hầu đại hiệp không muốn đi thì có thể không đi, chuyện này không miễn cưỡng được.

Sa Ngũ Nương vội kêu lên:

-Tiểu thư, sao ngươi lại đánh trống lui binh như thế ?

Hạ Hầu Lam vô cùng cảm động, chàng chưa kịp nói thì Hoa Anh đã quay sang nói với Sa Ngũ Nương:

- Sa nương, cũng phải biết rằng. đây là chuyện không thể miễn cưỡng.

Sa Ngũ Nương lạnh lùng nói:

- Mặc hấn có miễn cưỡng hay không miễn cưỡng, theo lão thân thì cứ đưa hấn về Tị Trần Sơn Trang trước rồi hãy tính, đến lúc đó nếu hấn..

Hoa Anh cắt lời, nói:

- Sa nương, lão thừa biết Anh nhi này không phải là nữ tặc nhân gian mà.

Nàng quay sang nói liếp với Hạ Hầu Lam:

- Hạ Hầu đại hiệp, chuyện này không cần thiết phải thương lượng, đi hay không là tùy đại hiệp thôi.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Cô nương khiến tại hạ khâm phục, một khi xong việc, nhất định tại hạ sẽ đi !

Song mục Hoa Anh lấp lánh dị quang, đôi môi nàng khẽ run run, nàng nói:

- Hạ Hầu đại hiệp, đây là chuyện quan trọng, đôi bên đều là người xem lời hứa nặng hơn hơi cái chết, xin đại hiệp suy nghĩ cho kỹ.

Hạ Hầu Lam nói:

-Cô nương, tại hạ nhất định sẽ đi, có thể tại hạ sẽ cùng Thượng Quan cô nương đến bá vọng, tuy nhiên có vài chuyện e rằng sẽ phải thiệt thòi cho cô nương.

Hoa Anh cắt lời, nói:

-Mời được Hạ Hầu đại hiệp đến Tị Trần Sơn Trang một chuyến là vinh hạnh rồi, Hoa Anh không quan tâm đến những chuyện khác.

Sa Ngũ Nương dậm chân rồi nói:

-Tiểu thư, đây là tự ngươi.

Chợt nghe Hoa Ngọc bật cười rồi nói:

- Sa nương đừng lo, tử tử không đơn giản như vậy đâu.

Sa Ngũ Nương ngạc nhiên nói:

- Ngọc nhi, nói vậy là sao ?

Hoa Ngọc mỉm cười, nói:

- Muốn bắt cố thảo, tử tử cao minh hơn Sa nương đấy !

Hoa Anh cúi đầu, Hạ Hầu Lam rung mình, còn Sa Ngũ Nương sau một lúc ngẩn người thì kêu lên:

-Oan khổ lão thân ta rồi, xem ra lão thân già thật rồi, đây há chẳng phải là lật thuyền trong cồng ngằm sao ? Lão thân ta thật là lo nghĩ hão huyền.

Bà quét mục quang nhìn qua Hạ Hầu Lam và hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là người tốt thật đấy chứ ?

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:

- Tiên bối, ở đâu ra chữ "thật" vậy ? Tại hạ vốn là người tốt mà.

Sa Ngũ Nương nói:

-Được người phải nhớ đấy, tu mi đại trượng phu xem trọng lời hứa hơn cái chết, đến lúc đó người chớ

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

-Tiên bối, mỗi lời mỗi chữ là xuất ra từ miệng tại hạ mà.

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:

- Tốt, tiểu tử, từ nay về sau chúng ta là người một nhà, chuyện của người cũng là chuyện của Hoa gia, lão thân ta chờ nghe sự sai bảo đây.

Hạ Hầu Lam vội nói:

- Đa tạ tiên bối, tại hạ đâu dám ...

Sa Ngũ Nương nói:

-Đừng khách khí với lão thân ta, có chuyện gì cứ sai bảo đi.

Hạ Hầu Lam cung thủ, nói:

- Đa tạ tiên bối lần nữa, vậy thì chờ đến lúc có việc rồi hãy nói

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:

-Tiểu tử, thế cũng được. Bây giờ ngươi thử nói xem, vị cô nương này là ...

-- o O o --